

**NHỮNG CÂU CHUYỆN VUI TRONG
SỨ VỤ TRUYỀN GIÁO
Ở NAM SUDAN**

(Tập 4)

An-rê Trương Quốc Hùng, SVD

Lời Ngỏ

Quý vị thân mến,

“Tập sách nhỏ số 4” của linh mục An-rê Trương Quốc Hùng, SVD với những câu chuyện vui rất “đời thường” của một nhà truyền giáo trẻ tại đất nước Nam Sudan.

Linh mục An-rê xuất thân từ Tỉnh Dòng Việt Nam và đã được gửi đến Tỉnh Dòng Nhật Bản để được đào tạo trở thành linh mục truyền giáo Ngôi Lời. Sau khi thụ phong, ngài được Bề trên Tổng quyền gửi đến đất nước Nam Sudan để phục vụ và sống cùng với đàn chiên.

Nam Sudan, một vùng đất vẫn còn rất nhiều khó khăn và bất ổn chính trị, nhưng lại chan chứa niềm vui và tràn đầy “lửa nhiệt huyết” của nhà truyền giáo Ngôi Lời. Chính khi được sống, được yêu, và được đồng hành đức tin cùng với đoàn chiên, linh mục An-rê cảm nhận được sâu sắc hơn Lòng Thương Xót của Thiên Chúa... Tình Yêu Chúa bao la, rộng lớn khắp năm châu nhưng luôn tròn đầy và ấm áp. Ngài luôn nâng đỡ, ủi an những thân phận mỏng giòn, yếu đuối và mọn hèn của tôi tớ Ngài.

Tập sách nhỏ này với những câu chuyện vui bình dị nhưng lại là thực tế sống động của đời thánh hiến và mục vụ. Chính những câu chuyện thường nhật này lại trở nên ý nghĩa và mang lại giá trị tinh thần to lớn cho các nhà truyền giáo, tựa như nụ ngôn hạt cải trong Tin Mừng, nó được ươm trồng, trở bông và rồi sẽ trở thành cây cao bóng mát khi lớn lên.

Xin được trân trọng sẻ chia và gửi đến Quý vị, cùng những bạn đọc “tập sách nhỏ số 4” này. Mong rằng Quý vị cùng các bạn đọc cũng cảm nhận được Lòng Thương Xót và Tình Yêu Ngài luôn ấp ủ, dưỡng nuôi trong mỗi ngày sống. Nguyện xin Bình An của Ngài luôn hiện diện và ở lại nơi mỗi người. Và xin thương đón nhận, cảm thông và cầu nguyện cho các nhà truyền giáo trẻ cùng những người anh em của chúng ta ở vùng đất này.

Xin trân trọng,

Linh Mục Phêrô Nguyễn Trọng Đường, SVD

Cha Phê rô Nguyễn Trọng Đường chia sẻ trong thánh lễ mở tay của con ở giáo xứ quê nhà Quảng Biên

Mục Lục

Lời Ngỏ	2
Hạt Giống Đã Nảy Mầm	5
Điều Ngạc Nhiên Mới	6
Giọt Nước Mắt Của Hạnh Phúc	8
Cha đừng đi	9
Hai Cha Con	11
Nhanh Đứng dậy	12
Cố gắng trong mọi hoàn cảnh	14
Sứ vụ ngày thứ Sáu	15
Chuyện của Nyoka	17
Những vị khách không mời	18
Băng Nương Vượt Suối	19
Thợ xây	21
Không thể và Có thể	23
Trồng Cây	24
Mong Gia Đình Sớm Hồi Hương	25
Lời Tri Ân	27
Trang Hình Ảnh	28

1. Hạt Giống Đã Nảy Mầm

Chúng con đặt chân đến Lainya, Nam Sudan, cho đến nay cũng được khoảng ba tháng. Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng chúng con đã cảm nhận rõ đời sống đức tin của giáo dân nơi đây đang từng ngày triển nở. Nhiều giáo dân, sau bao năm xa cách nhà thờ và đời sống sinh hoạt của Giáo Hội, nay đang dần quay trở về với Chúa, trở về với Giáo Hội và đến gần hơn với chúng con.

Hằng ngày, sau giờ kinh sáng, chúng con bắt đầu cử hành Thánh lễ. Mỗi buổi chiều, sau giờ kinh Lòng Thương Xót Chúa, chúng con lại có những hoạt động khác: lần chuỗi Mân Côi, chơi thể thao cùng các bạn trẻ và các em thiếu nhi, cùng nhau dọn dẹp khuôn viên nhà Chúa và khu vực cộng đoàn.

Thời gian thấm thoát trôi qua. Mỗi ngày, trong các giờ lễ sáng và giờ kinh Mân Côi buổi chiều, chúng con nhận thấy có nhiều người đi ngang qua nhà nguyện để đến nương rẫy làm việc — cày đất, trồng rau củ và cây lương thực.

Trước kia, họ chỉ cúi chào Chúa và mỉm cười với chúng con, nhưng nay, nhiều người trong số họ đã dừng lại, bước vào ngôi nhà nguyện nhỏ bé, đơn sơ để cùng tham dự Thánh lễ. Khi đi làm về, họ lại ghé qua để cùng chúng con đọc kinh Mân Côi. Ban đầu chỉ có vài người, đến nay đã có hơn vài chục người tham dự thường xuyên.

Nhìn thấy lòng mến Chúa và niềm yêu thích đời sống cầu nguyện của

họ, chúng con thăm tạ ơn Chúa và vui mừng khôn xiết, vì hạt giống đức tin nơi họ đang tiếp tục nảy nở và trở sinh hoa trái. Tiếng kinh chiều râm ran, tiếng hát của ca đoàn vang lên, tiếng cười của các em nhỏ nô đùa — tất cả là những dấu chỉ sống động cho thấy đời sống sinh hoạt của giáo xứ đang dần hồi sinh. Chính những điều nhỏ bé ấy là động lực giúp chúng con cố gắng hơn mỗi ngày — cầu nguyện nhiều hơn, phát huy những khả năng Chúa ban, để phục vụ cộng đoàn và những người Chúa gửi đến với chúng con.

Nhờ đó, chúng con và cộng đoàn Dân Chúa nơi đây trở nên những chứng nhân của Lòng Thương Xót Chúa, những chứng nhân của niềm hy vọng giữa muôn người. Dẫu chúng con còn nhiều hạn chế về ngôn ngữ, khác biệt về văn hoá và tập tục, nhưng chúng con luôn tin tưởng và phó thác tất cả trong sự quan phòng đầy yêu thương của Thiên Chúa.

2. Điều Ngạc Nhiên Mới

Trong Tuần Khánh Nhật Truyền Giáo, chúng con tổ chức nhiều hoạt động truyền giáo như thăm viếng đồn cảnh sát, trại giam, doanh trại quân đội, bệnh viện, trường học, các khu chợ, và đến cầu nguyện tại nhà của những người bệnh — để đọc kinh, cầu nguyện cho họ, cũng như chúc lành cho gia đình và các cơ sở vật chất nơi họ sinh sống.

Từ những hoạt động ấy, chúng con đã có nhiều cảm xúc, nhiều điều ngạc nhiên và thú vị. Lần đầu tiên được đến sở cảnh sát, văn phòng chính quyền địa phương, nhà tù hay doanh trại quân đội, chúng con không tránh

khỏi cảm giác lo lắng và có phần sợ hãi. Dù trước đây, trên đường đi công tác mục vụ, chúng con đôi khi bị các nhóm phỉ loạn hoặc binh lính vũ trang chặn lại mà vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng lần này, khi bước vào sở cảnh sát hay nhà tù, cảm giác lại khác hẳn. Luôn có những người lính mang súng theo sát bên chúng con, khiến chúng con càng cảm thấy hồi hộp.

Thế nhưng, mọi việc không như chúng con nghĩ. Sau khi thăm hỏi, đọc kinh và chia sẻ Lời Chúa, nhiều cảnh sát đã chân thành cảm ơn chúng con vì đã đến cầu nguyện và chúc lành cho họ. Nhiều binh lính cũng bày tỏ lòng biết ơn và hứa sẽ quay lại nhà thờ để cùng tham dự Thánh lễ và cầu nguyện với chúng con. Họ tâm sự rằng, họ cũng là người Công giáo, nhưng vì nhiều người dân không thiện cảm với công việc của họ nên họ ngại đến nhà thờ.

Khi chúng con đi ngang qua các khu chợ, các cộng tác viên truyền giáo mời gọi mọi người đang buôn bán dừng lại ít phút để cùng nhau cầu nguyện và lắng nghe Lời Chúa. Điều thật bất ngờ là họ đã sẵn sàng dừng công việc buôn bán, tiến lại gần để cùng cầu nguyện và lắng nghe lời chia sẻ của chúng con. Sau giờ cầu nguyện, họ còn tặng chúng con những món quà nhỏ: vài trái bắp, củ khoai, ít hạt đậu, hay một nải chuối... Những món quà tuy đơn sơ, nhưng chan chứa tình cảm và mang nhiều ý nghĩa. Qua đó, họ muốn bày tỏ sự yêu mến và ủng hộ cho hoạt động truyền giáo của chúng con.

Chúng con cũng đến thăm các giáo họ nhỏ, tổ chức lại sinh hoạt đức tin cho cộng đoàn Dân Chúa nơi đây. Trong buổi gặp gỡ, chúng con cùng đọc kinh Mân Côi và chúc lành cho tất cả các tín hữu hiện diện ngày hôm đó.

Sau những hoạt động truyền giáo ấy, chúng con cảm tạ Chúa và cảm thấy thật vui mừng, hạnh phúc, vì đã có nhiều người nhận biết Chúa hơn; nhiều người quay trở lại với Giáo Hội; nhiều tù nhân được cảm thông, nhiều bệnh nhân được viếng thăm, chúc lành và cầu nguyện. Những hoạt động ấy là những trải nghiệm quý báu và khó quên trong hành trình truyền giáo của chúng con.

Xin quý cộng đoàn thêm lời cầu nguyện cho chúng con, cũng như cho những người đang tìm kiếm Chúa — để họ sớm gặp được những mục tử nhân lành, dẫn họ về với đàn chiên của Thiên Chúa.

3. Giọt Nước Mắt Của Hạnh Phúc

Sau hơn nửa ngày đường từ Arua (Uganda) sang Lainya (Nam Sudan), chúng con đã đến nơi an toàn, mặc dù trên đường đi vẫn có nhiều chặng bị binh lính hoặc các nhóm phiến loạn chặn lại. Chúng con tạ ơn Chúa và chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã cầu nguyện cho chuyến đi của chúng con được bình an.

Khi đến gần Lainya, cách giáo xứ của chúng con vài cây số, từ xa chúng con đã thấy một nhóm người đang đứng đợi. Họ là những giáo dân của giáo xứ Thánh Gia, nơi chúng con chuẩn bị mở lại hoạt động mục vụ. Khi xe chúng con tiến gần, họ vui mừng reo hò, ca hát và nhảy múa để chào đón sự trở lại của các nhà truyền giáo Ngôi Lời. Trong những bộ trang phục truyền thống rực rỡ, họ muốn nói với chúng con rằng họ vô cùng hạnh phúc, vì từ nay, giáo xứ của họ sẽ lại có Thánh lễ và các sinh hoạt đức tin được khởi động trở lại. Khi xe chúng con vừa vào đến khuôn viên giáo xứ, họ lại tiếp tục nhảy múa và ca hát, niềm vui lan tỏa khắp nơi. Sau đó, tất cả cùng nhau đọc kinh Mân Côi, cùng Mẹ Maria dâng lời tạ ơn Chúa vì đã ban cho chúng con một chuyến đi bình an.

Trong phần gặp gỡ, ông trùm giáo xứ đứng lên phát biểu. Vừa nói, ông vừa khóc như một đứa trẻ, dù ông đã ngoài bảy mươi tuổi. Không chỉ ông, mà nhiều giáo dân khác cũng rơi nước mắt. Họ khóc vì quá vui mừng và xúc động. Sau hơn mười năm chờ đợi, giờ đây, các nhà truyền giáo đã trở lại với họ. Họ lại được tham dự Thánh lễ, lại được cầu nguyện và cùng sống đức tin với các vị truyền giáo.

Sau buổi gặp gỡ, chúng con cùng mọi người dùng bữa cơm thân mật — chỉ với một ít đậu, bột mì và rau bắp cải xào, nhưng chứa chan tình yêu thương. Qua sự đón tiếp chân thành của cộng đoàn, chúng con cảm thấy thật ấm áp và hạnh phúc, dù đây là lần đầu tiên chúng con gặp họ.

Chính những giọt nước mắt hạnh phúc ấy đã trở thành nguồn động lực khởi đầu cho sứ vụ mới của chúng con nơi mảnh đất này — một vùng đất còn nhiều thử thách, nhưng cũng đầy điều thú vị để khám phá. Điều mà chúng con sẽ không bao giờ quên, đó là những giọt nước mắt tràn đầy niềm vui của các tín hữu, từ người già đến trẻ nhỏ, khi họ được gặp lại các nhà truyền giáo và cùng đồng hành trên cánh đồng truyền giáo bao la mà Chúa đã gieo hạt đức tin.

4. Cha đừng đi

Ngày con chuẩn bị rời Uganda để đến Nam Sudan cho sứ vụ mới — mục vụ tại giáo xứ Thánh Gia, giáo phận Yei — con được sai đến đó để chuẩn bị cơ sở vật chất đón người tị nạn hồi hương, cùng với giáo dân xây dựng lại giáo xứ và tái thiết những làng quê đổ nát. Trước khi lên đường, con đến ngôi nhà nguyện kính Thánh Tâm Chúa Giêsu để cùng với quý Cha, quý Sơ dâng Thánh lễ tạ ơn và chào tạm biệt cộng đoàn.

Hôm ấy, rất đông người tị nạn — những người mà chúng con từng phục vụ — đã đến tham dự Thánh lễ. Họ chuẩn bị nhiều bài hát, điệu múa thật sinh động để tạ ơn và tri ân chúng con. Họ cũng mang đến những món quà nhỏ nhưng chứa chan tình cảm.

Sau Thánh lễ, con đi dạo quanh khuôn viên nhà thờ, ngắm nhìn những công trình được xây dựng từ những phần quà của quý ân nhân. Con thầm tạ ơn Chúa vì muôn ơn lành Chúa đã tuôn đổ trên con, trên cộng đoàn, giáo dân, và những người quảng đại đã đồng hành với chúng con.

Bất chợt, có mấy em thiếu nhi chạy đến bên con. Em nắm tay, em níu chân, năn nỉ: “Cha đừng đi!”. Con chỉ biết mỉm cười, rồi nhẹ nhàng nói: “Mình

phải đi, để Chúa gửi đến với chúng con những mục tử tốt lành hơn, giúp chúng con phát triển toàn diện – cả đời sống vật chất lẫn tinh thần.” Nhưng các em vẫn cố nói với con rằng chúng muốn con ở lại, muốn con tiếp tục đồng hành với chúng.

Không chỉ các em thiếu nhi, mà cả các bạn trẻ, các bà mẹ Công giáo, các ông trùm họ... ai cũng nói cùng một lời: “Cha đừng đi!”. Con chỉ im lặng mỉm cười, rồi thầm thưa với Chúa: “Xin ban cho con sức mạnh để vượt qua thử thách này, để con dấn thân hơn nữa trong việc phục vụ những người nghèo khổ ở Nam Sudan.”

Con hứa với mọi người rằng: “Mình sẽ luôn cầu nguyện cho tất cả trong giờ kinh và Thánh lễ. Mình sẽ luôn nhớ đến mọi người.”

Sau khi thường thức những tiết mục văn nghệ mà các hội đoàn chuẩn bị, chúng con cùng nhau chia sẻ một bữa cơm trưa ấm áp và đơn sơ. Cuối cùng, con nói lời cảm ơn và tạm biệt để trở về cộng đoàn, chuẩn bị hành trang lên đường cho sứ vụ mới.

Nhìn lại gần hai năm mục vụ cho người tị nạn, con càng cảm tạ Chúa và biết ơn quý ân nhân đã luôn đồng hành với chúng con trong suốt hành trình sứ vụ. Tạ ơn Chúa vì đã ban cho con sức khỏe để vượt qua bệnh tật. Tạ ơn Chúa vì đã thắp lên trong con ngọn lửa nhiệt huyết của một nhà truyền giáo trẻ, hăng say phục vụ Chúa nơi những người nghèo khổ.

Con cũng xin tri ân tất cả những người mà con đã, đang và sẽ phục vụ. Qua họ, con cảm nhận được muôn ơn lành Chúa ban; qua họ, con học được nhiều kinh nghiệm quý giá; và qua họ, con nhận ra mình thật may mắn hơn nhiều người.

Cuối cùng, con xin chân thành cảm ơn quý ân nhân luôn cầu nguyện, nâng đỡ và giúp đỡ con trên hành trình sứ vụ; cảm ơn vì đã đón tiếp con như người con trở về nhà mỗi khi có những ngày nghỉ ngắn ngủi. Tạ ơn Chúa – Đấng luôn đồng hành, nâng đỡ, và sai con đi.

5. Hai Cha Con

Một ngày mưa tầm tã, từ sáng đến chiều, mưa vẫn không ngớt. Khi đến giờ đọc kinh và dâng lễ cùng cộng đoàn, trời vẫn đổ mưa như trút nước. Con mang những đồ lễ cần thiết đến ngôi nhà nguyện nhỏ bé, và thật bất ngờ, trước mắt con là một khung cảnh không thể nào quên: chỉ có cha Giám đốc ngồi một mình, vừa lần chuỗi Mân Côi, vừa cầu nguyện trong tiếng mưa rơi đều trên mái tranh và ngoài sân.

Con lặng lẽ dọn bàn thờ ở một góc, trong khi bên kia, những giọt mưa vẫn rơi xuống nền đất, làm nhà nguyện thêm ướt át và lầy lội. Hai cha con cùng nhau lần chuỗi, chờ giáo dân đến. Nhưng rồi chẳng ai đến được — có lẽ vì mưa lớn, đường lầy, và nhà cửa dột nát. Đến giờ lễ chiều, chỉ còn lại hai cha con, bì bõm trong ngôi nhà nguyện nhỏ, giữa tiếng mưa rơi và nước thấm qua từng khe đất.

Một cảnh tượng mà con chưa từng trải qua bao giờ. Một tay con cầm đèn pin, tay kia che ô cho cha Giám đốc dâng lễ. Dù đơn sơ, nhưng thánh lễ vẫn được cử hành trong sự trang nghiêm và thánh thiện. Khi hát bài ca kết lễ, hai cha con nhìn nhau cười — cười vì chưa bao giờ dâng lễ trong hoàn cảnh như thế; cười vì cuộc đời truyền giáo có những điều bất ngờ và thú vị; và cười vì biết rằng chính những giây phút như vậy mới làm nên ký ức đẹp cho hành trình sứ vụ.

Sáng hôm sau, chúng con lại dâng thánh lễ, và vẫn chỉ có hai cha con. Sau lễ, mưa tạnh, mặt trời ló dạng, không khí ấm dần lên. Lúc ấy, giáo dân bắt đầu đến nhà thờ, xin dâng thêm một thánh lễ nữa. Thấy lòng đạo đức và sự khao khát Thánh lễ của họ, chúng con sẵn sàng cử hành thêm. Trong Thánh lễ, bà con chia sẻ rằng hôm qua mưa suốt ngày, đường lầy lội, nhà dột, con nhỏ khóc vì lạnh, họ gần như không ngủ được. Nhưng khi mưa ngớt, việc đầu tiên họ nghĩ đến là đến nhà thờ để cầu nguyện. Chính lòng đạo đức đơn sơ đó đã trở thành nguồn động lực lớn cho chúng con. Dù trời mưa hay nắng, dù gian nan hay ướt át, sứ vụ vẫn tiếp tục, và niềm tin vẫn được nuôi dưỡng.

Tạ ơn Chúa thật nhiều vì qua sự giúp đỡ của các ân nhân, chúng con và giáo dân đã có thể xây dựng một ngôi nhà nguyện nhỏ, nơi mọi người có thể cùng nhau cầu nguyện, lần hạt, và dâng lễ an toàn hơn trong những ngày mưa bão. Xin Thiên Chúa, nhờ lời chuyển cầu của Thánh Cả Giuse và Mẹ Maria, ban muôn ơn lành xuống trên tất cả quý ân nhân đã nâng đỡ chúng con trên hành trình sứ vụ này.

6. Nhanh Đứng Dậy

Sau khi chúng con lên thủ đô Juba để làm giấy tờ, chúng con nghỉ lại một đêm tại một nhà dòng. Không may, trong nhà dòng lúc ấy có vài thầy đang bị sốt rét. Khi hoàn tất công việc ở thủ đô, chúng con trở về lại giáo xứ ở Lainya. Một ngày sau, cha giám đốc báo với con rằng ngài cảm thấy không khỏe, bị sốt và có nhiều triệu chứng giống sốt rét. Con cũng sờ lên trán mình và thấy hơi nóng. Con nghĩ thầm: “Không lẽ hai cha con đều bị lây vi-rút sốt rét sao?”

Sáng hôm sau, con thức dậy cảm thấy mệt và nóng, chắc là mình đã nhiễm sốt rét thật rồi. Tuy vậy, con vẫn cố gắng rời khỏi giường để chuẩn bị cho giờ kinh sáng và Thánh lễ. Con ngồi chờ mãi mà không thấy cha giám đốc xuống. Lo lắng, con đến gõ cửa gọi ngài dậy để cùng đọc kinh sáng. Khi nhìn thấy sắc mặt và tình trạng của ngài, con đoán chắc ngài đã bị sốt rét.

Những ký ức năm trước bỗng ùa về — khi cha giám đốc của con bị sốt rét ở Lodonga, Uganda. Lúc ấy chúng con bận rộn với công việc và bổn phận hằng ngày nên ít để ý đến sức khỏe của ngài. Khi hỏi thăm, ngài chỉ nói: “Không sao đâu.” Đến ngày Chúa nhật, chúng con đi mục vụ ở các làng xa. Khi trở về, nhìn thấy cha giám đốc, chúng con không thể tin vào mắt mình. Sức sống của ngài khi ấy chỉ còn “năm mươi năm mươi”. Ngài sốt cao, mất trí nhớ tạm thời, cộng thêm bệnh nền tiểu đường khiến sức khỏe càng tồi tệ. Sau khi chúng con gọi bác sĩ đến truyền kháng sinh và chăm sóc, tình hình ngài dần ổn định hơn. Hơn một tuần liền, con đảm nhận việc nấu ăn cho ngài. Tạ ơn Chúa, cuối cùng ngài cũng đã hồi phục.

Ngắt đi những phút hồi tưởng ấy, con trở lại với hiện tại. Con cầu nguyện với Chúa xin cho mình mau khỏe, để có thể chăm sóc cha giám đốc đang chống chọi với cơn sốt rét. Với kinh nghiệm lần trước, lần này con chăm sóc ngài kỹ hơn, quan tâm hơn đến việc uống thuốc hằng ngày. Con nấu những món ngài thích, đầy đủ dinh dưỡng để giúp ngài nhanh hồi phục. Mỗi ngày, con ra chợ mua rau, củ, quả, trái cây và các thứ cần thiết cho người bệnh. Tạ ơn Chúa thật nhiều! Sau gần một tuần chăm sóc, sức khỏe của cha giám đốc đã cải thiện rõ rệt.

Qua những trải nghiệm này, con càng cảm nhận sâu sắc tình huynh đệ trong cộng đoàn thật thiêng liêng. Dù không máu mủ ruột thịt, nhưng chúng con luôn quan tâm, chăm sóc nhau như người thân trong gia đình — lo cho từng bữa ăn, giấc ngủ, nhất là trong những ngày trái gió trở trời, khi ai đó phải chống chọi với bệnh tật và mệt mỏi.

Con luôn cầu xin Chúa ban thêm ơn lành và sức mạnh cho các nhà truyền giáo, để tình huynh đệ giữa chúng con luôn bền chặt, nâng đỡ nhau trong lời cầu nguyện và trong đời sống hằng ngày. Con cũng thấu hiểu những thách đố mà các nhà truyền giáo trẻ đang gặp phải nơi vùng ngoại biên xa xôi, thiếu thốn đủ điều. Vì thế, con kính xin quý cộng đoàn thêm lời cầu nguyện cho chúng con – những người đang âm thầm làm sáng danh Chúa mọi nơi, mọi lúc.

7. Cố gắng trong mọi hoàn cảnh

Sau khi con dâng lễ xong ở nhà nguyện, như thường lệ, con ra ngoài cổng để chào và chúc các em học sinh, các em thiếu nhi một ngày mới an lành và có những giờ học thật ý nghĩa ở trường. Con bắt tay và trò chuyện với các em. Bỗng con nhận ra trên tay nhiều em nhỏ cầm theo đồ ăn. Con liền hỏi: – “Các bạn mang đồ ăn cho mình à?” Các em đồng thanh đáp: – “Dạ, chúng con mang theo để ăn buổi trưa ạ!”

Học sinh ở đây thường không có bữa sáng. Các em đến trường, đến nhà thờ với cái bụng rỗng. Mỗi em chỉ mang theo củ khoai, củ sắn, trái bắp, trái xoài hay khúc mía – chỉ đủ cho bữa trưa đỡ đói. Nhìn thấy hoàn cảnh khó khăn của các em, dù thiếu thốn đủ điều nhưng vẫn không than vãn, vẫn nỗ lực mỗi ngày kiếm tìm con chữ với hy vọng tương lai tươi sáng hơn, lòng con thật xúc động. Con chỉ biết im lặng và cầu

nguyện với Chúa nhiều hơn – xin cho chiến tranh sớm chấm dứt, để mọi người được sống trong an bình và no đủ.

Thỉnh thoảng, con cũng ghé qua trường học, gửi tặng các em chút kẹo, chút bánh – những món quà quý giá mà các ân nhân đã gửi trao cho các em học sinh và thiếu nhi. Nhìn thấy nét mặt vui tươi, hạnh phúc của các em khi nhận quà, con cảm nhận thật rõ ý nghĩa của sự hiện diện của mình nơi đây, và ý nghĩa của các cộng tác viên truyền giáo – những người bằng cách này hay cách khác đã âm thầm giúp đỡ chúng con, đặc biệt là cho những người nghèo khổ và các em nhỏ.

Nghĩ về quê nhà, nghĩ về đất nước nơi đã nuôi dạy con khôn lớn, lòng con càng thêm cảm tạ Chúa. Vì ở đó, điều kiện sống vẫn còn tốt hơn rất nhiều – trẻ em được đến trường với áo quần sạch sẽ, với cái bụng no và môi trường

học tập đầy đủ tiện nghi. Con tin rằng đó là hồng ân lớn lao Chúa đang tuôn đổ trên quê hương và trên những người đã từng bao bọc, nâng đỡ con.

Xin Chúa luôn gìn giữ chúng con, và chúc lành cho tất cả những ai đang góp phần vào sứ vụ truyền giáo của Chúa và của Giáo hội – trong ân sủng và tình yêu vô biên của Ngài.

8. Sứ vụ ngày thứ Sáu

Sau khi trở lại Nam Sudan và mở lại Giáo xứ Thánh Gia, chúng con bắt đầu những hoạt động truyền giáo, trước hết là làm sống lại tinh thần giữ đạo của giáo dân, và sau đó là tiếp tục giới thiệu tình yêu cùng lòng thương xót của Chúa cho mọi người. Để thực hiện được điều đó, chúng con không chỉ dừng lại ở các sinh hoạt trong giáo xứ hay giáo họ. Hằng tuần, vào mỗi thứ Sáu, cùng với các cộng tác viên truyền giáo, chúng con đến thăm viếng các gia đình — cả người Công giáo lẫn anh chị em thuộc các tôn giáo bạn — để chúc lành cho trẻ em, cầu nguyện cho các bệnh nhân, và làm phép nhà cho những ai có nhu cầu.

Tiếp đó, chúng con cùng nhau chia sẻ Lời Chúa, giải thích ý nghĩa và cách lần chuỗi Mân Côi cũng như Kinh Lòng Thương Xót Chúa. Ở những gia đình Công giáo, chúng con còn dâng Thánh lễ ngay tại các bản làng, giúp họ cảm nhận được sự gần gũi và hiện diện của Chúa giữa đời sống thường ngày. Bên cạnh đó, chúng con cũng khuyến khích mọi người duy trì thói quen quy tụ thành các nhóm nhỏ để đọc kinh và cầu nguyện chung. Đây không chỉ là

cách thực hành Lời Chúa, mà còn là một phương thế giúp họ rèn luyện nhân đức và củng cố đức tin.

Một hôm, chúng con đến thăm gia đình của một ông cụu trùm họ để cầu nguyện và cử hành Bí tích Xức Dầu bệnh nhân cho ông, vì ông đang trong cơn bệnh nặng. Gia đình ông không đủ điều kiện để đưa ông đến bệnh viện, cũng không có tiền mua thuốc chữa trị. Việc đi lại đến các bệnh viện ở thành phố hay thủ đô vốn rất khó khăn. Khi chúng con đến nơi, nhìn thấy nhiều người đang khiêng ông ra bãi đất trống thoáng mát, nơi chúng con tập hợp để cầu nguyện, trong lòng con bỗng dâng lên một niềm xúc động sâu xa. Hình ảnh ấy khiến con nhớ đến đoạn Tin Mừng kể về việc nhiều người khiêng những người bại liệt đến với Chúa Giê-su để xin Ngài chữa lành. Con thầm cầu xin Chúa cũng thương chữa lành cho người anh em đang đau đớn này.

Sau khi lần chuỗi Mân Côi và chia sẻ Lời Chúa, chúng con nán lại một chút để lắng nghe những lời cảm ơn chân thành của gia đình ông cụu trùm họ. Họ nói rằng họ rất biết ơn vì người thân yêu của họ đã được các linh mục đến viếng thăm, đọc kinh, cầu nguyện và cử hành các bí tích cần thiết trong những ngày cuối đời. Sau buổi cầu nguyện, chúng con được mời thưởng thức một ly trà nóng — loại trà đặc sản của địa phương, được nấu từ lá cây sả thơm dịu.

Chúng con trở về cộng đoàn trong bình an, dưới sự chở che của Chúa Quan Phòng. Vài hôm sau, trong các Thánh lễ Chúa nhật, chúng con nhận thấy số giáo dân tham dự ngày càng đông hơn, có nhiều gia đình bồng bế cả con nhỏ — chính là những em bé đã được chúng con chúc lành và cầu nguyện tại gia.

Qua những điều nhỏ bé nhưng đầy ý nghĩa ấy, chúng con cảm nhận sâu sắc hơn tình thương và lòng thương xót của Thiên Chúa, đồng thời nhận ra những dấu hiệu khởi đầu đầy hy vọng trong công cuộc xây dựng lại giáo xứ — không chỉ về cơ sở vật chất, mà còn về đời sống đức tin của cộng đoàn.

9. Chuyện của Nyoka

Sau khi đến Nam Sudan an toàn, chúng con bắt đầu sắp xếp lại công việc điều hành và mục vụ tại giáo xứ cùng các giáo họ. Mỗi ngày, chúng con dâng Thánh lễ vào buổi sáng, đọc kinh Mân Côi vào buổi chiều, và tổ chức các lớp giáo lý cho các bà mẹ có con chuẩn bị lãnh nhận Bí tích Rửa tội, cũng như cho các em thiếu nhi sắp rước lễ lần đầu. Ngoài ra, chúng con còn khởi động những chương trình sinh hoạt dành cho thiếu nhi và giới trẻ trong giáo xứ.

Những ngày đầu cử hành Thánh lễ và đọc kinh chung với cộng đoàn trong ngôi nhà nguyện nhỏ bé, đơn sơ, con để ý thấy một em gái nhỏ luôn tham dự rất tích cực. Sau Thánh lễ, khi ra chào giáo dân, con hỏi em tên gì. Em đáp: “Con tên là Nyoka.” Từ đó, qua nhiều lần chuyện trò bằng cả tiếng bản địa, con dần biết thêm về hoàn cảnh sống của em và gia đình.

Nyoka là một trong nhiều em nhỏ đang sống trong giáo xứ – những đứa trẻ lớn lên giữa khói lửa chiến tranh và bất ổn. Cuộc chiến đã khiến biết bao gia đình mất mát người thân, tài sản bị cướp bóc, buộc họ phải làm lại từ con số không. Gia đình Nyoka cũng không ngoại lệ: cha em đã hy sinh trong chiến tranh, mẹ cùng các anh phải lên thành phố mưu sinh, để lại Nyoka sống cùng ông bà ngoại – mà ông ngoại hiện là ông trùm của giáo xứ chúng con.

Tuy mới 13 tuổi, nhưng Nyoka rất đảm đang và siêng năng. Mỗi sáng, em dậy sớm quét dọn khuôn viên nhà xứ và cộng đoàn, giặt ủi đồ lễ cho các cha và các thầy. Ngoài ra, em còn chăn đàn dê của gia đình, sáng sớm dắt đi ăn và chiều lại dẫn về chuồng. Khi rảnh, Nyoka gánh nước giúp ông bà, và khi bà ngoại nướng bánh mì hoặc làm bánh khác, em lại mang ra chợ bán để kiếm thêm chút tiền phụ giúp gia đình.

Thỉnh thoảng, khi gặp Nyoka, em còn dạy con vài câu tiếng địa phương để con có thể trò chuyện dễ hơn với các em thiếu nhi. Có lần, trên đường đi

chợ về, con gặp Nyoka đang đội một cái xô trên đầu, lặng lẽ đi bộ giữa nắng. Con dừng lại và mời em lên xe về cùng. Trên đường, con hỏi chuyện học hành và ước mơ của em. Nyoka ngại ngùng trả lời rằng, em đã phải nghỉ học sau khi hoàn tất chương trình tiểu học. Dù rất muốn tiếp tục học lên trung học, nhưng quanh vùng không có trường cấp hai; nếu muốn học, phải lên thành phố hoặc thủ đô – điều mà gia đình em không thể lo nổi.

Nyoka kể rằng em mơ ước được trở thành một Nữ tu và học làm y tá để chăm sóc sức khỏe cho mọi người. Nghe xong, con chỉ biết im lặng và thầm cầu nguyện, xin Chúa ban ơn để em có thể thực hiện được ước mơ của mình. Con chỉ nói với Nyoka một điều duy nhất: “Dù cuộc sống có khó khăn đến đâu, con đừng bao giờ từ bỏ ước mơ của mình nhé.”

Câu chuyện của Nyoka giúp con và mọi người hiểu thêm phần nào hoàn cảnh sống của các em thiếu nhi ở Nam Sudan. Dù còn nhỏ, nhưng trong các em luôn ấp ủ những ước mơ trong sáng và đầy hy vọng. Xin quý cộng đoàn cùng hiệp thông cầu nguyện cho đất nước Nam Sudan và cho người dân nơi đây, đặc biệt là cho các em nhỏ – để giữa nghèo khổ và bất ổn, các em vẫn giữ được niềm tin, tình yêu và hy vọng vào tương lai.

10. Những vị khách không mời

Khi con đến các nhà nguyện ở các bản làng để dâng lễ, chia sẻ Lời Chúa, hoặc nói chuyện với các em thiếu nhi và giới trẻ về các đề tài giáo lý và kỹ năng sống, nhiều lần chúng con gặp những “vị khách không mời mà đến”. Đó là những con rắn, những con dê, hay cả đàn gà, cứ thản nhiên đi vào nhà nguyện lúc chúng con đang dâng Thánh lễ, cầu nguyện, hoặc chia sẻ với nhau.

Có lần, khi con đang dâng lễ, bỗng một con rắn bò ngang qua. Mọi người hoảng hốt la hét và chạy tán loạn ra khỏi nhà thờ, chỉ còn lại mình con với mấy em nhỏ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đối với con, rắn bò qua thì cứ để nó đi, mình tiếp tục Thánh lễ. Nhưng với bà con ở đây thì khác, hễ thấy rắn là ai nấy đều chạy thật xa, vì họ rất sợ bị cắn mà không có thuốc chữa. Ở vùng này, con vẫn thường nghe những câu chuyện buồn về người chết vì rắn độc cắn.

Một lần khác, con đang dâng lễ an táng cho một giáo dân mới qua đời. Thánh lễ đang diễn ra sốt sắng thì bỗng nghe một tiếng động mạnh — một con rắn rớt từ trên cây xuống, bò ngang qua chỗ bàn thờ. Mọi người lại được phen hoảng hồn vì một “vị khách không mời” khác xuất hiện giữa Thánh lễ.

Không chỉ có rắn rết, đôi khi là cụ rùa, lúc lại là đàn dê, hay bày gà cứ thong thả đi ngang qua nhà nguyện khi chúng con đang cử hành phụng vụ. Mọi người chỉ biết nhìn nhau cười, chờ cho “các vị khách” đi qua rồi lại tiếp tục Thánh lễ.

Những câu chuyện về “những vị khách không mời” ấy giúp con nhận ra rằng, trong cuộc sống, đôi khi sẽ có những chuyện xảy ra ngoài ý muốn — đặc biệt là trong đời sống cộng đoàn và sứ vụ truyền giáo. Tất cả đều nằm trong bàn tay quan phòng của Thiên Chúa. Ngài cho phép mọi sự xảy ra theo cách của Ngài, và cũng chính Ngài giúp con vượt qua, đón nhận

mọi điều với tâm hồn bình an. Xin Chúa luôn nâng đỡ và đồng hành cùng mỗi người chúng ta trên mọi nẻo đường truyền giáo.

11. BĂNG NƯƠNG VƯỢT SUỐI

Chúa nhật tuần 30 Mùa Thường niên, năm C, con được sai đến dâng Thánh lễ tại một giáo họ xa xôi của giáo xứ chúng con – giáo họ Kiribara, với ngôi nhà nguyện mang tên Đức Mẹ là Mẹ Thiên Chúa. Vì đây là lần đầu tiên con đến, ông trùm họ đã phải ra tận đường chính để đón con vào bản làng. Sau gần hai tiếng lái xe, con đến được điểm hẹn, rồi ông hướng dẫn con đi tiếp đến một khu chợ nhỏ để gửi xe.

Sau khi khóa xe cẩn thận và chuẩn bị đầy đủ các đồ phụng vụ cần thiết cho Thánh lễ Chúa nhật, con bắt đầu đi bộ vào bản. Do đang là mùa mưa, con đường dẫn vào nhà nguyện bị chia cắt bởi hai con suối nên xe không thể đi qua. Con chỉ biết hy vọng rằng khi mùa khô đến, xe có thể vào tận nhà nguyện Kiribara.

Con thật xúc động và ngạc nhiên khi thấy không chỉ ông trùm mà còn rất nhiều em nhỏ ra tận đường đón. Các em vừa đi vừa đánh trống, vừa hát múa trong niềm vui khôn tả vì có cha đến dâng lễ và sinh hoạt cùng cộng đoàn. Chúng con đi bộ hơn 30 phút, băng qua những cánh đồng xanh tươi màu mỡ, lội qua những con suối trong veo. Dọc đường, nhiều người – cả trẻ nhỏ lẫn người lớn – ra đứng xem và mỉm cười chào đón chúng con. Đó cũng là một cơ hội quý giá để giới thiệu về Chúa và đời sống Kitô hữu cho mọi người trong vùng.

Khi đến gần nhà nguyện, rất đông giáo dân đã ra tận đường để đón tiếp. Họ múa hát, nhảy mừng khi thấy con, ông trùm và các em nhỏ tiến vào. Bầu khí thật linh thiêng và tràn đầy tình người.

Trước Thánh lễ, cộng đoàn cùng nhau lần chuỗi Mân Côi, còn con ngồi tòa để giải tội cho những ai muốn lãnh nhận Bí tích Hòa giải. Sau đó, ca đoàn tập hát một vài bài cho Thánh lễ. Thánh lễ diễn ra thật sốt sắng và đầy niềm vui. Tiếng hát, tiếng trống, tiếng vỗ tay hòa cùng những điệu nhảy dâng lên ca tụng Thiên Chúa. Có những bà mẹ bồng con nhỏ trên tay cũng múa hát; những em nhỏ bị ho, khàn tiếng vẫn cố gắng cất lên tiếng ca trong trẻo. Tất cả cùng hòa quyện, tạo nên một bầu khí linh thiêng, đầy sức sống và hy vọng – cầu nguyện cho hòa bình thế giới.

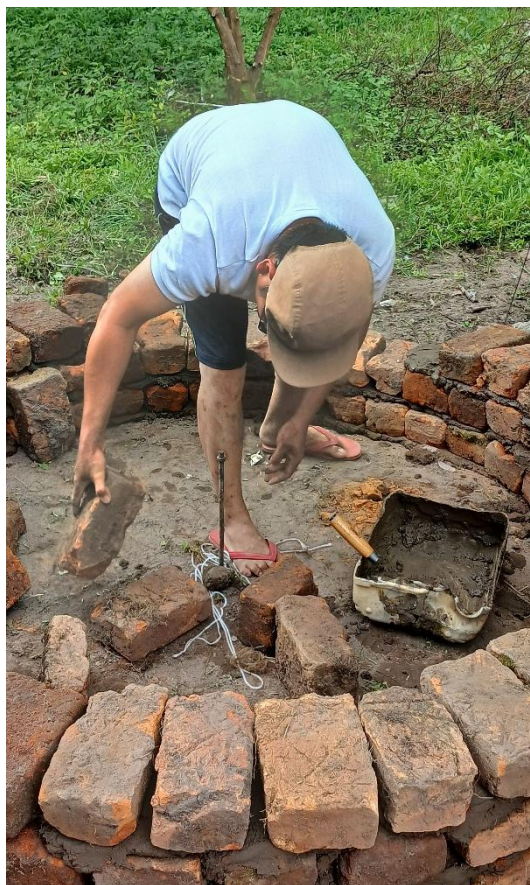
Sau Thánh lễ, con phát những phần quà nhỏ cho các em thiếu nhi – là tấm lòng yêu thương của các ân nhân xa gần gửi tặng. Sau đó, chúng con cùng đến nhà ông trùm họ để sinh hoạt với các em. Mọi người rất vui mừng khi thấy con cùng hát, cùng nhảy múa và vui đùa với các em như người thân

trong gia đình. Tiếng cười, tiếng hát, tiếng cổ vũ vang khắp ngôi nhà đơn sơ giữa núi rừng.

Kết thúc buổi sinh hoạt, con được mời uống chút trà nóng và thưởng thức bánh ngọt do các bà mẹ Công giáo chuẩn bị. Sau đó, ông trùm, các bà mẹ và các em thiếu nhi cùng tiễn con ra đến chỗ gửi xe. Trên đường đi, mọi người vừa hát: “Cha về bình an, xin đừng quên chúng con, nhất là khi cha dâng lễ và cầu nguyện.”

Một ngày mục vụ tuy bận rộn và vất vả, nhưng sự đón tiếp nồng hậu và đời sống đức tin đơn sơ mà sâu sắc của cộng đoàn Kiribara đã để lại trong con nhiều xúc động. Chính niềm tin mạnh mẽ và tấm lòng quảng đại của họ đã trở thành nguồn động lực lớn lao giúp chúng con – những nhà truyền giáo trẻ – tiếp tục dấn thân phục vụ mọi người, đặc biệt là nơi những vùng ngoại biên xa xôi.

12. Thợ xây

Sau khi đến Giáo xứ Thánh Gia Thất ở Lainya, Giáo phận Yei, Nam Sudan, chúng con bắt đầu chuẩn bị cho việc tái thiết, sửa chữa và xây dựng lại một số công trình mới nhằm phục vụ mục vụ cho giáo dân, cũng như giúp ích cho đời sống cộng đoàn của chúng con.

Khi chiến tranh xảy ra, chúng con buộc phải di chuyển cùng những người tị nạn đến vùng đất an toàn hơn, giáp biên giới với Uganda. Nơi ấy được gọi là Bidibidi, vùng đất dành cho hơn 300.000 người tị nạn. Chỉ còn gia đình của ông trùm xứ ở lại trông coi khuôn viên giáo xứ. Dù quân phiến loạn đã đến đốt phá cơ sở vật chất của giáo xứ và cộng đoàn chúng con, ông trùm vẫn kiên cường, can đảm ở lại để bảo vệ những gì còn sót lại. Chúng con thật sự rất biết ơn những hy sinh và đóng góp

của gia đình ông.

Giờ đây, khi tình hình giáo phận cũng như giáo xứ tạm ổn định hơn, chúng con quay trở lại tái thiết, tái lập giáo xứ và mở lại các giáo điểm truyền giáo. Trong tiến trình ấy, chúng con cần di dời gia đình ông trùm ra khỏi khuôn viên cộng đoàn. Để làm được điều đó, chúng con họp bàn với giáo dân và quyết định hỗ trợ gia đình ông xây lại nhà cửa cùng những cơ sở cần thiết cho họ ở ngay cạnh cộng đoàn.

Như quý cộng đoàn cũng biết, việc thuê thợ xây ở đây rất khó. Phần lớn những người thợ lành nghề đã lên thành phố hoặc tị nạn ở nước khác. Trong lúc thiếu thốn đủ bề, con đã trực tiếp giúp gia đình ông trùm và một số gia đình khác xây lại nhà cửa, đồng thời sửa chữa những công trình nhỏ như nhà vệ sinh, nhà tắm, sơn tường, tô vữa...

Tạ ơn Chúa đã ban cho con đôi tay và khả năng xây dựng để có thể giúp đỡ mọi người trong hoàn cảnh khó khăn. Ngồi ngẫm lại, con nhớ thời còn học cấp 2, cấp 3, mỗi dịp hè về con theo chú Út phụ hồ và tập tành xây dựng. Con rất biết ơn chú Út đã tận tình chỉ dạy cho con những kỹ thuật xây dựng từ cơ bản đến nâng cao. Và giờ đây, những bài học ấy đang được con áp dụng cách hữu hiệu trên mảnh đất đầy bất ổn nơi sứ vụ truyền giáo này.

Khi mọi người thấy con xây dựng, sửa chữa nhà cửa và nhiều việc khác, nhiều giáo dân đã đến giúp con một tay để công việc được hoàn tất sớm hơn. Đặc biệt, các bạn trẻ thường xuyên đến với con hơn; các em muốn được con chỉ dạy thêm những kiến thức hữu ích. Con vui vẻ nhận lời và tin rằng Chúa đang gửi những người con của Ngài đến với con để cùng nhau xây dựng Giáo Hội Chúa ngày một lớn mạnh hơn. Đây cũng là cơ hội tốt để con giới thiệu Chúa và gieo mầm ơn gọi cho các bạn trẻ đang đến với chúng con mỗi ngày.

Qua những việc nhỏ bé như thế, con luôn xác tín rằng: trong mọi sự đều có sự quan phòng của Thiên Chúa. Mọi việc con làm đều là một phần trong kế hoạch mà Chúa đã chuẩn bị sẵn cho con từ thuở ban đầu, để hôm nay con trở thành một nhà truyền giáo trẻ, phục vụ giữa vùng đất xa xôi này. Vì thế, con luôn tin rằng — mọi điều con có đều là hồng ân của Chúa.

13. Không thể và Có thể

Sau khi chăm sóc cha Giám đốc hồi phục sau cơn sốt rét, sức khỏe của ngài vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nên trong những chuyến đi xa, con thay ngài đảm nhận các công việc mục vụ. Lần này, sứ vụ có phần đặc biệt: con được sai đi dâng Thánh lễ tại một bản làng xa xôi, rồi ghé Tòa Giám mục nghỉ lại một đêm, sau đó lên đường ra biên giới Kaya để đón các bác thợ xây từ Uganda sang. Vì trong khu vực chúng con không có đủ thợ lành nghề để xây hàng rào và nhà nguyện, nên chúng con phải thuê thợ từ nước láng giềng – những người đã nhiều lần cộng tác với chúng con trong các công trình trước đây.

Sau khi nghỉ ngơi ở Tòa Giám mục, con bắt đầu lên đường ra biên giới để đón các bác thợ hồ. Đường đi khá xa, lại gập ghềnh, nhiều đoạn hư hỏng nặng, và dọc đường có nhiều chốt kiểm soát của binh lính. Tạ ơn Chúa, cuối cùng con cũng đến nơi an toàn. Sau khi hướng dẫn các bác thợ làm thủ tục nhập cảnh, con đóng thuế cho hai xe tải chở vật liệu xây công,

hàng rào và nhà nguyện, rồi tiếp tục làm thủ tục thuê xe chở hàng về giáo xứ Lainya.

Mọi chuyện tưởng chừng suôn sẻ, thì người quản lý hải quan phía Uganda lại yêu cầu thêm nhiều loại giấy tờ, đặc biệt là giấy phép nhập vật liệu xây dựng do thủ đô Juba cấp. Sau một hồi trao đổi, ông ta – vốn là người Công giáo – biết con là linh mục nên đã chấp thuận cho hai xe hàng được qua biên giới. Trước khi chia tay, ông còn ân cần dặn dò: “Lần sau cha nhớ xin giấy phép trước ở Juba, rồi hãy mang xuống cửa khẩu nhé.”

Cầm giấy thông hành trong tay, con cùng các bác thợ lên đường trở về giáo xứ. Trên đường đi, các bác tỏ ra lo lắng khi thấy hai bên đường có nhiều binh lính mang theo súng và vũ khí hạng nặng. Một bác hỏi con: – Cha không sợ sao? Con chỉ mỉm cười đáp: – Sống ở đây lâu rồi, nên con cũng quen rồi. Khi qua các chốt kiểm tra, con thấy hầu hết xe buôn hay xe khách đều bị chặn lại để nộp phí đường bộ, chỉ riêng xe của con được cho đi thẳng. Các bác thợ lại ngạc nhiên hỏi: – Sao xe nào cũng bị giữ mà xe mình thì không? Con chỉ mỉm cười, chẳng biết phải trả lời thế nào, chỉ thầm tạ ơn Chúa trong lòng.

Cuối cùng, chúng con về đến giáo xứ bình an. Đêm đó, con chỉ biết quý gối cảm tạ Chúa, vì những việc tưởng chừng không thể thì đều đã có thể, trong thánh ý và sự quan phòng của Người. Khi con kể lại chuyến đi, cha Giám đốc cười bảo: – Con có biết không, con vừa chớ “bom nổ chậm” về đó! Ngài nói thêm: – Tháng trước, cũng trên đoạn đường biên giới ấy, một chiếc xe bị phiến quân phục kích, đốt cháy và giết một người. Những người khác chỉ kịp chạy thoát thân.

Nghe xong, con chỉ biết thình lặng và dâng lời tạ ơn Thiên Chúa. Trong mảnh đất đầy bất ổn này, từng giây phút bình an đều là một ân huệ. Đó là một trải nghiệm nữa, vừa thử thách vừa quý giá, mà Chúa dành cho con trong hành trình truyền giáo nơi Nam Sudan. Xin quý cộng đoàn tiếp tục thêm lời cầu nguyện cho chúng con và cho các nhà truyền giáo trẻ, để trong mọi hoàn cảnh, chúng con luôn tin tưởng rằng: “Với Thiên Chúa, mọi sự đều có thể.”

14. Trồng Cây

Trước khi lên đường đến Nam Sudan, con đã chuẩn bị rất nhiều hạt giống: nào là hạt hoa, rau củ, rồi cả hạt giống cây ăn quả – đặc biệt là vài nhánh cây nho. Trong lòng con mang theo nhiều hy vọng: sẽ có một vườn hoa rực rỡ, một vườn rau xanh tốt, một vườn cây trái sum suê, và một vườn nho nhỏ để nhắc nhớ quê nhà.

Ngay khi đặt chân đến giáo xứ Thánh Gia ở Lainya, con cùng một bác làm vườn tên là Pitrus bắt tay vào việc. Chúng con trồng hoa sứ quanh nhà thờ và nhiều cây chuối, với hy vọng giữ được độ ẩm cho khu vườn rau. Ít ngày sau, con bắt đầu giâm cành nho, ươm hạt xoài, bơ và cam quýt. Một tuần trôi qua, các hạt giống bắt đầu nảy mầm, vươn mình xanh tươi. Con mừng lắm! Liền di dời chúng đến nơi có bóng mát để cây phát triển tốt hơn, dù là trời mưa hay nắng gắt.

Vài hôm sau, con ra thăm lại vườn. Con phải dụi mắt mấy lần vì không

tin nổi vào mắt mình: toàn bộ chồi non đã biến mất! Con nghĩ chắc là do sâu bọ ăn mất, nên lại nhổ cây đem sang trồng ở một chỗ khác, mong lần này sẽ tốt hơn. Lần thứ hai con ra thăm vườn, thấy cây lại xanh tốt, niềm hy vọng lại dâng lên trong lòng. Con tưởng tượng đến một ngày, những luống rau xanh mướt, những cây trái sai quả, và những cành nho trĩu quả sẽ làm đẹp khuôn viên nhà xứ, và đem niềm vui cho mọi người.

Thế nhưng chỉ một tuần sau, khi con ghé lại thăm, một lần nữa, vườn cây giống của con lại bị tàn phá sạch trơn! Tất cả những lá non, cành nhỏ đều bị ăn hết. Con ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Con hỏi mấy em nhỏ quanh đó: – Ai đã ăn hết rau của cha rồi? Các em nhìn nhau rồi phá lên cười. Con chưa hiểu chuyện gì cho đến khi thấy “thủ phạm” ngay trước mắt: đàn dê của ông trùm xứ đang ung dung gặm nốt mấy cành non còn sót lại!

Lúc ấy, con chỉ biết bật cười, vừa buồn vừa thương. Sau một hồi ngẫm nghĩ, con tự nhủ: “Thôi, năm nay tạm gác chuyện trồng trọt lại. Đợi sang năm, khi xây xong hàng rào, mình sẽ bắt đầu lại từ đầu. Biết đâu khi đó, Chúa sẽ cho vườn nho của con được đơm hoa kết trái.” Thế là con đành hẹn lại giấc mơ nhỏ ấy – một vườn rau, một vườn nho, một vườn trái cây trĩu quả – cho năm sau.

15. Mong Gia Đình Sớm Hồi Hương

Khi con đến giúp người tị nạn tại vùng Bidibidi thuộc Uganda, con có dịp viếng thăm nhiều gia đình. Tuy nhiên, điều khiến con băn khoăn là hầu như con không thấy bóng dáng những người đàn ông – những người cha, người chú, hay anh trai trong gia đình. Hỏi ra, con mới biết rằng phần lớn họ đã trở về Nam Sudan để làm ruộng, làm rẫy, nhằm gửi ít lương thực, tiền học phí và thuốc men cho vợ con, người thân của họ đang tị nạn ở Uganda và các

quốc gia lân cận.

Sau này, khi con được sai đến Nam Sudan để cùng anh em tái thiết lại giáo xứ và hỗ trợ những người tị nạn đang hồi hương tại khu vực chúng con đang mục vụ, con nhận thấy ở đây có rất nhiều người đàn ông cần

cù, chịu khó. Mỗi ngày, họ ra đồng làm ruộng, làm rẫy; đến Chúa nhật, họ lại đến nhà thờ đọc kinh, cầu nguyện và tham dự Thánh lễ với chúng con.

Có một lần, khi con ra chợ ghé vào tiệm may để nhờ sửa lại áo quần và bọc đệm ghế xe, con gặp một bác thợ may đang ngồi trầm ngâm, mắt nhìn xa xăm về phía chân trời. Con bắt chuyện, hỏi thăm sức khỏe và hoàn cảnh gia đình của bác. Bác chia sẻ rằng trong những năm tháng chiến tranh, bom đạn, bác phải đưa cả gia đình sang Bidibidi – Uganda tị nạn. Nhưng nơi tị nạn đất chật, không thể canh tác được, nên bác phải trở về quê hương một mình để làm rẫy, gửi gạo và ít tiền đến cho vợ con nơi các khu tị nạn. Bác nói trong niềm hy vọng: “Mong sao chiến tranh sớm chấm dứt, đất nước được bình yên, trẻ em được đến trường, người bệnh có thuốc men và bệnh viện chăm sóc, người nông dân được an toàn trên mảnh đất của mình. Có như thế, gia đình tôi – và biết bao gia đình khác – mới sớm được hồi hương, đoàn tụ cùng nhau.”

Nghe những lời tâm sự chân thành ấy, lòng con bồi ngùi và dâng lên lời tạ ơn Chúa. Con tạ ơn vì Chúa đã cho con được sống trong điều kiện tốt hơn nhiều người khác, cho con được làm môn đệ của Người – để biết lắng nghe, cảm thông, cầu nguyện và đồng hành cùng những ai đang chịu khổ đau.

Con cũng xin quý cộng đoàn thêm lời cầu nguyện cho chúng con – cho những gia đình đang ly tán vì chiến tranh, cho những người tị nạn xa quê, và hơn hết, cho đất nước Nam Sudan sớm được bình an và hòa hợp, để mọi người có thể trở về, cùng nhau xây dựng lại cuộc sống trên chính quê hương mình.

Lời Tri Ân

Thấm thoát đã hơn ba tháng trôi qua, kể từ ngày con đặt chân đến đất nước Nam Sudan, bắt đầu sứ vụ mới với thật nhiều công việc bận rộn: nào là sửa chữa và đăng kiểm xe cộ, tu bổ nhà cửa, xây mới hàng rào, nhà nguyện, và các hạng mục khác của giáo xứ.

Nhìn lại chặng đường ấy, con nhận ra rằng — với sức riêng của mình, con không thể nào hoàn thành được những công việc đó. Tất cả là hồng ân của Thiên Chúa, là ơn lành của Người tuôn đổ trên chúng con, cùng với lời cầu nguyện, sự động viên, chia sẻ và giúp đỡ của Quý Ân Nhân, Thân Nhân và bạn bè xa gần — dù ở Việt Nam, Nhật Bản, Hoa Kỳ hay bất cứ nơi đâu trên thế giới.

Thay lời cho cộng đoàn truyền giáo của chúng con tại Nam Sudan, con xin chân thành cảm ơn tất cả Quý Ân Nhân và bạn hữu gần xa. Chính tình thương và sự nâng đỡ của quý vị đã giúp chúng con có thêm nghị lực để tiếp tục sứ vụ, xây dựng cộng đoàn và chia sẻ Tin Mừng giữa muôn vàn khó khăn nơi vùng đất này.

Xin Quý Ân Nhân và bạn hữu tiếp tục thêm lời cầu nguyện cho chúng con, cho cộng đoàn của chúng con, cho sứ vụ truyền giáo, và cho con người cùng đất nước mà chúng con đang phục vụ. Trong mỗi giờ kinh, mỗi Thánh lễ hằng ngày, chúng con luôn nhớ đến và cầu nguyện cho tất cả quý vị — những người đã, đang và sẽ đồng hành với chúng con trong hành trình đức tin này.

Một lần nữa, con xin được ghi lại nơi đây lòng biết ơn chân thành và sâu sắc nhất của chúng con. Nguyện xin Thiên Chúa là Cha toàn năng, nhờ lời chuyển cầu của Đức Maria và Thánh Cả Giuse, ban cho Quý Ân Nhân, Thân Nhân và bạn bè luôn được bình an trong tâm hồn và mạnh khỏe trong thể xác.

Trang Hình Ảnh

Lễ kỉ niệm 150 năm thành lập dòng Truyền Giáo Ngôi Lờ

Lễ mở lại Giáo xứ Thánh Gia

Lễ tang ở nhà ông trùm giáo họ

Những hoạt động trong tuần cửu nhật truyền giáo

Thăm viếng và dâng lễ cho các giáo họ ở bản làng

“Ánh sáng của anh em phải chiếu giải trước mặt thiên hạ.”

(Mt 5,16)

Thăm viếng mộ nữ tu Vê-rô-ni-ca

Chào cộng đoàn người tị nạn ở Uganda

Một số hình ảnh khác

Xây nhà giúp bác làm vườn

Chuẩn bị nguyên vật liệu để xây dựng nhà nguyện mới cho cộng đoàn

**Giáo xứ Thánh Gia, Lainya, Nam Sudan,
Thứ bảy ngày 01 tháng 11 năm 2025,
Mừng Kính Lễ Các Thánh Nam Nữ.
Con An-rê Trương Quốc Hùng, SVD.**

Cuộc sống của Ngài
là cuộc sống của
chúng ta.

Sứ vụ của Ngài là
sứ vụ của chúng ta.